

forekommer mig altsaa ikke tilstrækkeligt. Men, som sagt, jeg skal komme tilbage til Sagen.

Saa kommer jeg til Spørgsmaalet om Hustruen, som det ærede Medlem var saa dybt bekymret over ikke kunde faa Lov til at være her. Jeg har ogsaa hørt det ærede Medlem tale hjerteligt og hjertegribende Ord om, hvor haardt det maatte være for en Mand at skulle skilles fra sin Kone, at Manden kunde faa Lov til at være her, men Konen ikke. Ja, det er rigtigt, denne Medlidenhedsfølelse har jeg ogsaa; men jeg har den i noget mindre Grad i det foreliggende Tilfælde, fordi det var en Mand, som ikke havde Tilladelse til at være her i Landet, der gik hen og giftede sig med en fremmed Kvinde i Haab om, at hun skulde faa en Tilladelse, som Manden ikke havde i Forvejen. Men alt dette kan vi drøfte i Udvalget, og det skal være mig en Fornøjelse at drøfte dette Spørgsmaal med det ærede Medlem. Jeg skal oven i Købet gøre det ærede Medlem opmærksom paa de Beviser, jeg har, ligesom jeg gjorde det efter den sidste Debat her i Tinget; da fik det ærede Medlem alle Dokumenterne at se i Justitsministeriet, han havde hele Pakken til Gennemsyn, og da udtalte det ærede Medlem, som jeg ogsaa tror, han vil sige nu, at havde han vidst det i Forvejen, havde han selvfølgelig ikke draget Sagen frem her i Tinget.

Jeg takker for øvrigt for Modtagelsen af Lovforslaget.

Jørgen Møller: Maa jeg sige til den højtærede Minister i Anledning af hans Bemærkning om, at jeg i Fjor havde udtalt, at hvis jeg havde vidst, at Sagen laa saaledes, vilde jeg ikke have fremdraget den her i Tinget, at jeg har overfor den højtærede Minister sagt, at jeg var paa det paagældende Tidspunkt ikke vidende om, at vedkommende Mand først havde giftet sig, efter at Genforeningen havde fundet Sted; hvis jeg havde vidst, at det var saaledes, var Grundlaget et helt andet, og saa havde jeg maaske ikke fremdraget Sagen.

Maa jeg dernæst med Hensyn til den højtærede Ministers Bemærkning om, at han ikke kunde se, at der var noget Visum her, sige, at enhver tysk Undersaat, som opholdt sig hos os den Gang, havde til at begynde med et Pas, som var udstedt af den interallierede Kommission, og som var gyldigt for Ophold i Sønderjylland; og denne Opholdstilladelse blev ved et Cirkulære, der saa vidt mig bekendt er udstedt af den højtærede Justitsminister selv, forlænget indtil Oktober Maaned 1920. Jeg kan ikke

forstaa, at den højtærede Justitsminister ikke vil anerkende det som et Statspolitivisum, naar der staar trykt paa Passet, at det er et Visum. Den højtærede Minister sagde, at det er kun et Journalnummer, men der staar udtrykkelig, at dette Pas udstedes, for at den paagældende kan foretage en Rejse i Anledning af Giftermaal; det er gyldigt for Frem- og Tilbagerejse i det og det Tidsrum. Til denne Frem- og Tilbagerejse gav det danske Statspoliti sit Visum under det Nummer, som her er citeret. Men hvorvidt den højtærede Justitsminister nu har handlet rigtigt eller ikke ved at nægte det den Gang, er ikke det, det kommer an paa i Øjeblikket. Det, som det for mig kommer an paa, er at faa fastslaaet, at den paagældende faktisk har haft et rigtigt Pas, og at det ikke forholder sig saaledes, som den højtærede Justitsminister udtalte, at han kun var i Besiddelse af et Grænsepasserkort. Det er det, jeg vil have fastslaaet, og jeg vil endvidere have fastslaaet, at dette er et dansk Statspolitivisum. Men det kan vi drøfte i Udvalget, det skal jeg gerne gaa med til. Jeg vil ogsaa fastslaa, at der i denne Skrivelse — det omtalte den højtærede Justitsminister ikke i Fjor — udtrykkelig stod, at der gaves Opholdstilladelse for Manden, men ikke for Hustruen. Det er det, som det for mig kommer an paa, det er disse Fakta, jeg ønsker at faa fastslaaet, og jeg haaber, at den Presse, som i Fjor var saa højt oppe for at forsvare Justitsministeren, nu vil have Mod til at nedskrive de Fakta, jeg her har meddelt; jeg skal gerne stille Papirerne til Pressens Raadighed.

Brandes: Den højtærede Justitsminister udtalte, at det var ikke saadan at afgøre, om Lovforslaget var nødvendigt eller ej; det er imidlertid netop det, vi skal afgøre. Jeg maa dog antage, at Ministeren har afgjort det for sig selv, ellers havde han vel ikke fremsat Lovforslaget; men det er nu det høje Landstings, i videre Forstand Rigsdagens Opgave at afgøre, om det virkelig er nødvendigt at træffe denne overordentlige Forholdsregel, som Lovforslaget betyder. Ministeren sagde, at Udlandet havde strengere Love mod fremmede end vi her i Danmark; jeg vilde ønske, at Ministeren vilde tilstille det Udvalg, som jeg maa antage bliver nedsat, Oplysninger om, hvorledes Forholdene er i Norge og Sverige. Nu er det jo imidlertid ikke saaledes, at man, hvis en Udlænding, en fremmed forbryder sig her i Landet, ikke har den almindelige Lovgivning at ty til. Indtil